

เพชรสีเพลิง

บทที่ 32

ใบหน้าที่เปล่งประกายของน้องสาวทำให้ป๋นรสีแปลกใจ โยธินกำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ หากได้มีโอกาสพูดคุยกัน เธอจะเห็นสีหน้าของชายหนุ่มที่เคยเป็นคู่ควงหม่นหมองไม่แจ่มใส ครั้นถามถึงอนาคตของเขากับภัสสร ชายหนุ่มก็เพียงแค่พูดขำๆ ว่า

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสรจะเอาอย่างไร”

แต่ภัสสรกลับลึงโลดแจ่มใสเหมือนอยู่ในอีกโลกหนึ่ง

“สรกำลังมีความรักค่ะ พี่ส้ม”

“รักกับใคร คุณโยหรือ”

“ไม่ใช่พี่โยค่ะ”

“อ้าว อะไรกันล่ะนี่ นอกจากคุณโยกับชยาแล้วสรมีใครอีก”

ภัสสร ขยับจะพูดออกมาแต่แล้วก็ชะงัก เธอเคยบอกสหัสว่า “สรอยากให้มีพี่สรจ๊กพี่ส้ม” และถามว่า “สรบอกพี่ส้มเรื่องเรานะคะ” แต่ชายหนุ่มกลับตัดทันทันไว้

“รออีกหน่อยเถอะครับ ตอนนี้อย่างยังไม่พร้อม”

“ยังไม่พร้อมอะไรคะ พี่สหัสแค่มาจ๊กกับพี่ส้มเท่านั้น”

ชายหนุ่มจับไหล่เธอ สีหน้าอ่อนขริ่มมองลึกลงในดวงตาเธอ หนึ่งอย่างจริงจัง

“มีอะไรหลายอย่างที่สรยังไม่เข้าใจ... ถ้าพี่สาวของสรรู้ว่าผมเป็นใคร เธอคงไม่ยินดีแน่ แล้วผมก็ยังต้องเคลียร์กับคุณสร้อยก่อน ตอนนี้อย่างไม่มีอิสระพอจะทำอะไรตามใจชอบรู้ไหม”

ความเป็นจริง ที่ว่าสหัสเป็น “คนใกล้ชิด” ของสร้อยระย้าจนถึงขนาด “ต้องเคลียร์กับคุณสร้อยก่อน... ตอนนี้อย่างไม่มีอิสระพอจะทำอะไรตามใจชอบ” เป็นสิ่งที่ทำร้ายความรู้สึกของหญิงสาวเป็นที่สุด แต่ความรักความหลงทำให้เธอต้องจำยอมรับสภาพนั้น แล้วตั้งความหวังลมๆ แล้งๆ ว่าในที่สุดทุกอย่างจะลงตัว

คำพูดของป๋นรสียิ่งทำให้เธอเป็นกังวล

“หวังว่าสรคงจ๊กตัดสินใจนะว่าใครเหมาะสมกับสร”

เสียงถามอ่อนอ่อย “ยังไปถึงจะเรียกว่าเหมาะสมล่ะคะ”

“ก็พื้นฐานครอบครัวของเขา ความรู้ แล้วก็ฐานะความเป็นอยู่ ตอนนี้อย่างไรล่ะ”

หญิงสาวหน้าเงื่อน พื้นฐาน ความรู้ ฐานะความเป็นอยู่ ของสหัสเป็นอย่างไรกันแน่เธอไม่เคยสนใจ รู้แต่ว่าชายหนุ่มไม่อยู่ในมาตรฐานที่พี่สาวจะยอมรับได้อย่างแน่ๆ

“ไหนบอกมาซิว่าสรกำลังพูดถึงใครกัน จ๊กกันดีแคไหน”

เธอไม่รู้จักตอบอย่างไรนอกจากยิ้มเก้อ “เปล่าค่ะ เอ่อ ความจริงสรพูดเล่น...”

ป๋นรสีสายหน้า มองน้องสาวอย่างไม่เชื่อถือแต่ก็ไม่ตั้งใจจะคาดคั้นซักถาม เธอเองก็มีปัญหาหัวใจที่กัดกินความรู้สึกจนไม่เป็นอันทำอะไร นับตั้งแต่จ๊กกับเมตติจ รักและผิดหวัง ป๋นรสีจำไม่ได้แล้วว่าเธอเคยหัวเราะจริงๆ ครั้งสุดท้ายเมื่อไร

หลายครั้งแล้วที่ชายหนุ่มบอกเธอว่า “ผมต้องกลับไปอเมริกา แต่จะรีบกลับมา” เธอรู้ว่าเขาไม่ได้รับกลับมาหาเธอ แต่เป็นเพราะฐานะทางนี้ก็ยังคงค้างอยู่ต่างหาก

ถึงอย่างไรเขาก็โทรศัพท์มารายงานตัวทุกครั้ง “กลับมาแล้วครับ มีของมาฝากด้วย จะพบกันเมื่อไหร่ดีครับ”

ป๋นรสีโกรธเกลียดตัวเองที่เฝ้ารอแล้วยังตอบรับทุกครั้งที่ยายหนุ่มโทรศัพท์มานัดให้ไปพบ

ในครั้งสุดท้ายเธอแกล้งถาม แต่ก็อดตั้งความหวังไม่ได้ว่า เขาจะไม่ปฏิเสธ

“ให้ส้มตามไปเที่ยวด้วยคนได้ไหมคะ”

“อย่าไปดีกว่าครับ เดินทางไกลคุณส้มจะเหนื่อยเปล่าๆ แล้วผมคงไม่สบายใจที่ดูแลคุณส้มไม่ได้เพราะต้องเคลียงานทุกวัน”

คนอย่างปัทมศรีไม่เคยบเร้าจ้องอนใคร แม้เธอจะเสียใจกับความรักรั้วระบมนี้เป็นที่สุด

เป็นครั้งแรกที่เธอรัก เธอต้องการ แต่กลับถูกปฏิเสธ ทั้งๆ ที่เขาก็มีท่าทีว่ารักและต้องการเธอเช่นกัน.....

ผู้ชายที่มานั่งรอปัทมศรีอยู่ในห้องนั่งเล่นเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีที่ทำให้ภัสสรรู้สึกแปลกๆ เธอบอกไม่ได้ว่าเหตุใดจึงรู้สึกคุ้นเคยกับเค้าหน้าคนที่ดูเป็นมิตรและร่างสูงผึ่งผายในชุดสูทหรูสำหรับออกงานนั้น

ชายหนุ่มยิ้มให้ “สวัสดีครับ”

หญิงสาวรีบยกมือไหว้ “คุณมาหาพี่สั้มหรือคะ”

“อะ ผมมารับเธอไปงาน”

คนๆ นี้ หรือที่ทำให้ปัทมศรีมีอาการคล้ายออกหักตลอดช่วงเวลากหลายเดือนมานี้ ภัสสรมองอย่างเพ่งพิศ

“น้องคงเป็นน้องของคุณสั้ม” เขาถามยิ้มๆ

“คะ สรเป็นน้องพี่สั้ม”

“ชื่อสร?”

“ชื่อภัสสรคะ... พี่สั้มไม่เคยพูดถึงสรเลยหรือคะ”

เขายิ้ม “อาจจะเคย แต่ผมจำไม่ได้”

หญิงสาวออกจะผิดหวัง “งั้นสรไปดูพี่สั้มให้หะคะว่าเสร็จหรือยัง”

“ปล่อยเธอตามสบายเถอะครับ น้องสรมาคุยกับพี่ดีกว่า”

หญิงสาวลังเล แต่แล้วก็เดินมานั่งด้วย “พี่ชื่ออะไรคะ”

“พี่ชื่อธนูช”

“อ้อ พี่นูช”

“ธนูชครับ อย่าเรียกพี่นูช แหม พี่ไม่ชอบชื่อนี้เลย ฟังแล้วเหมือนเป็นสาว” เขาพูดเจือหัวเราะ

ภัสสรรู้สึกกอบอุ้นกับเสียงหัวเราะของอีกฝ่าย “สงสัยว่าจะมีคนแก๊งเรียกว่านูชบ่อยๆ ใช่ไหมคะ ธนูช แปลว่าอะไรคะ”

“แปลว่าธนูครับ”

“โห อวูชชะด้วย...” เธอหัวเราะ

ปัทมศรีต้องหยุดมองอย่างแปลกใจที่แต่งตัวเสร็จลงมาแล้วได้ยินเสียงพูดคุยกเจือหัวเราะแจ้วๆ ที่แรกนึกว่าพรรณรายรวมกลุ่มคุยด้วย แต่กลับพบว่ามีเพียงภัสสรกับเพื่อนชายคนใหม่เพียงสองต่อสอง

“แน่ะ พี่สั้มมาแล้ว”

“รู้จักกันแล้วหรือ” หญิงสาวถามยิ้มๆ

“คะ สรกำลังเล่าให้พี่นูชฟังเรื่องที่เราไปเที่ยวกันแล้วสรตกเรือไหงคะ พี่นูชบอกว่าเสียตายเป็นไม่ได้ไปด้วย”

ปัทมศรีแปลกใจที่เรื่องการตกเรือครั้งนี้ ไม่ได้ทำให้ภัสสรฝังใจในทางลบอย่างที่น่าจะเป็น ดูเธอมีความสุขที่จะพูดถึงมันเสียด้วยซ้ำ

“คุณธนูชจะไปได้อย่างไร ก็ตอนนั้นเราแค่รู้จักกันห่างๆ ยังไม่เคยไปไหนด้วยกันสักหน่อย”

“อ้าว หรือคะ สรนี่กว่า.....”

ปัทมศรีรู้ว่าภัสสรคิดอะไรอยู่ในใจ รีบขัดว่า

“อย่าเดาซิจะ”

“งานนั้นคุณพ่อก็ได้รับบัตรเชิญนะครับ ยังเอาให้ผมดูเลย ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าคุณสองคนจะอยู่ที่นั่นด้วยถึงบอกว่าคุณเสียตายเป็นไม่ได้ไป”

“งานสนุกดีค่ะ เรารู้จักกับกรรมการจัดงาน อาสร้อย...” น้ำเสียงของภัสสรขาดหาย รู้สึกผิดที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้ชายของคนที่เราชื่นชมมาเป็นเวลานาน เธอเคยเห็นสร้อยระย้าเมื่อเธอยังเป็นเด็กแล้วอดเปรียบเทียบกับแม่ของตัวเองไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าทำไมแม่จึงเอาแต่มีนเมาปล่อยเนื้อปล่อยตัวขณะที่สร้อยระย้ามีชีวิตชีวาสดใสดงาม

เสียงพูดต่ออ่อน “อาสร้อยเป็นผู้หญิงที่สวยและเก่งมากๆ”

“คุณสร้อยระย้าเคยมาบ้านผม เอากระเช้ามาอวยพรคุณพ่อในเทศกาลต่างๆ”

“ทำไมอาสาต้องเอากระเข้ามาอวยพรคุณพ่อพีธนุสด้วยคะ”
ปัทมรีตอบแทนชายหนุ่ม

“คุณพ่อของคุณธนุสเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นที่รักและนับถือของคนมากมายจะ สรเคยได้ยินชื่อท่านนายพลตำรวจโทสุทธิ ทรงสุรัตน์ ไหม นั่นแหละคุณพ่อของพีธนุส”

นายพลตำรวจโทสุทธิ ทรงสุรัตน์ ภัสสรทำท่านึก

“ชื่อคุ้นๆ ค่ะ แล้วพ่อเรารู้จักหรือเปล่า”

“ไม่รู้เหมือนกัน แล้วพี่จะถามดู เผื่อบางทีจะได้พาพ่อไปกราบเยี่ยมท่านสักครั้ง”

ปัทมรีหันมายิ้มให้ชายหนุ่ม เธอคลุกคลีทำงานกับบิดาจนมีวิญญานของนักธุรกิจแอบแฝง เรื่องเข้าหาฝากเนื้อฝากตัวกับผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ทำเป็นประจำติดอยู่แล้ว

ภัสสร อดคิดไม่ได้ว่าเพราะธนุสเป็นลูกชายของนายตำรวจใหญ่เรื่องอำนาจ ปัทมรี ซึ่งกลั่นกรองมองหา “ความเหมาะสม” ก่อนเสมอ จึงยอมคบชายหนุ่มผู้นี้เป็นเพื่อน.....

เผด็จนางจะกลับจากอเมริกาแล้วแต่ยังไม่ยอมส่งข่าว ปัทมรีรำๆ จะโทรศัพท์หาหลายครั้งแต่ก็หยุดตัวเองไว้ เธอโกรธตัวเองที่เฝ้าแต่นึกถึงคนที่พยายามจะตัดเธอออกจากชีวิตเขาอย่างโหยหา

ชายหนุ่มเคยยอมรับด้วยคำพูดที่ทำร้ายจิตใจเธออย่างที่สุดว่า
“ผมพยายามที่จะไม่ติดต่อหาคุณ คิดว่าเป็นทางที่ดีที่สุดสำหรับเรา แต่ผมห้ามใจตัวเองไม่ได้...”

แต่ความไม่ลงรอยกันทางธุรกิจของครอบครัวเขาก็ยอมที่จะตัดขาดจากเธอ ปัทมรีไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่าเช่นนั้นมาก่อน

พอได้รับคำชวนจากธนุส หญิงสาวก็ตอบรับทันที แต่ครั้งมาอยู่ด้วยกันสองต่อสอง เธอกลับพบว่าไม่อาจทำใจให้พ้นจากความรู้สึกเจ็บปวดขมขื่นที่เกิดจากผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เขาพยายามจะลืมให้ได้

“ไปไหนกันดีครับ”

หญิงสาวนึกถึงที่ที่เคยไปกับเผด็จแล้วเอ่ยปากออกไป ธนุสตอบสนองทันที ปัทมรีรู้สึกเจ็บปวดยิ่งขึ้นเมื่อมานั่งอยู่ในบรรยากาศที่เคยอยู่กับคนที่เธอโหยหาซึ่งตัดรักเธอ

“ที่นี่ดีจ้ะครับ ผมไปอยู่เสียที่ไหนถึงไม่เคยมา คุณสัมผัสมาบ่อยๆ หรือครับ”

“ไม่บ่อยหรอกค่ะ แค่สองสามครั้งเท่านั้น”

“เขาจัดสถานที่ได้ดีทีเดียว เพลงก็เพราะและอาหารก็อร่อยมาก คุณสัมผัสมากับใครบอกได้ไหมครับ”

คำถามนั้นสะกิดหัวใจเธออย่างจัง ปัทมรีฝันยิ้มทั้งที่รำไห่อยู่ข้างใน

“สัมผัสมากับเพื่อนๆ ค่ะ”

“คุณสัมผัสมีเพื่อนเยอะ”

“ก็พอสมควรค่ะ”

ถึงอย่างไรธนุสก็น่ารักตรงที่ไม่รีบเร่งเข้าชี้น ชายหนุ่มนั่งสบายอยู่ในเก้าอี้ ไม่รีบกว่นเมื่อเห็นว่าเธอกำลังดื่มด่ำกับเสียงเพลง “สัมผัสเพลงนี้” หญิงสาวเอียงตัวเข้าไปแก้ตัวที่เธอทำท่าเหมือนไม่อยากจะพูดด้วย

“เป็นเพลงที่เพราะและความหมายดีมากครับ เพื่อนผมก็ชอบกัน เวลาไปไหนมีโอกาสเมื่อไรก็ขอให้นักร้องร้องให้ฟังอยู่เรื่อย”

แล้วเธอก็มีอาการเช่นนั้นกับเพลงอื่นๆ หญิงสาวแอบกรีดน้ำตาที่วาบขึ้นหลายครั้ง แสงไฟสลัวทำให้อีกฝ่ายไม่อาจสังเกตเห็นพอต้องมองหน้ากันเธอก็ยิ้มหวานเหมือนกำลังสบายอกสบายใจ

เธออยากเปลี่ยนให้ผู้ชายคนนี้กลายเป็นคนที่เธอกำลังคิดถึงอย่างโหยหา...

แล้วจู่ๆ ร่างสูงที่มีหลังไหล่หนาตั้งตรง ใบหน้าสะอาดสะอ้านประกายตาเคร่งขรึมก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า ปัทมรีแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เธอถึงกับทำอะไรไม่ถูก

“สวัสดีครับ”

ธนุสร้องว่า “อ้าว คุณเผด็จ”

“คุณเผด็จ.....”

ธนุสลุกขึ้นยืนจับมือทักทาย ปันรสีแปลกใจที่เห็นชายทั้งสองยิ้มแย้มส่งเสียงพูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง “สวัสดิ์ครับ มาเที่ยวเหมือนกันหรือ ไม่นึกเลยว่าจะมาพบกันที่นี่”

เผด็จทักตอบก่อนจะหันมาหาเธอ ปรกกายตาขีมรอยยิ้มอ่อน

“สวัสดิ์ครับคุณส้ม”

“สวัสดิ์ค่ะ”

“อ้าว คุณสองคนรู้จักกันด้วยหรือครับ”

“ครับ” อีกฝ่ายผินยิ้ม แกล้งเข้าว่า “ใครไม่รู้จักคุณส้ม สาวสวยที่สุดในสังคมไฮโซ ของกรุงเทพ ก็แย่แล้วครับ”

“งั้นผมก็เกือบแย่แล้วซิ ก็ผมเพิ่งรู้จักเธอไม่นานมานี้เอง”

ธนุสพูดพลางหัวเราะ

ปรกกายน้ำตาผุดวาบขึ้นในหน่วยตางามขณะมองอีกฝ่ายอย่างตัดพ้อ เขากลับมาแต่ไม่โทรศัพท์หาเธอ หรือว่าตั้งใจจะตัดให้ขาดจริงๆ

“จริงซิ...” เสียงธนุสเจือหัวเราะ “คุณสองคนอยู่ในวงการธุรกิจเดียวกันก็น่าจะรู้จักกันเป็นธรรมดา”

“ผมไม่ได้อยู่ในวงการเดียวกันหรอกครับ เป็นงานของพ่อผมต่างหาก ผมทำงานอื่นอยู่ที่อเมริกา คุณธนุสก็รู้อยู่แล้ว”

“นั่นซิ กลัวจะรวยไม่พอหรือครับ ถึงต้องไปขุดทองทางไหน ทั้งๆ ที่ทางนี้ก็ทำเหมืองทองอยู่แล้ว... ว่าแต่คุณเผด็จมากับใคร เชิญนั่งด้วยกันก่อนซิครับ”

“ผมมาคนเดียว...” ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวอย่างจริงจัง... อยากบอกให้เธอรู้ว่าเขามาที่นี่เพื่อที่จะนึกถึงเธอและเขาได้นั่งมองเธอ แอบกรีดน้ำตาอยู่นานแล้ว “แต่ไม่ชอบบกวนดีกว่า ผมเห็นก็เลยอดเข้ามาทักไม่ได้ เชิญสนุกกันต่อเถอะครับ”

อีกชั่วครู่ร่างสูงก็ปลิกตัวลากลับ เขามองเธอหนึ่งราวกับจะใช้สายตาปลอมโยนโลมไล่หลังจากบอกลาอย่างห่างเหินเป็นทางการต่อหน้าบุคคลที่สาม ปันรสีแทบไม่ได้พูดหรือมีปฏิกิริยาโต้ตอบ ทั้งๆ ที่รู้สึกคล้ายถูกปลิดเอาหัวใจและวิญญาณหลุดลอยไปด้วย

เธอตกอยู่ในความเงิบและเศร้า พอธนุสหันมามองเธออย่างพินิจ หญิงสาวก็ยิ้มกลบเกลื่อน

“ทำไมคุณถึงได้รู้จักกันคะ”

“คุณเผด็จเพิ่งมาหาพ่อผมจะให้ช่วยเรื่องสำคัญอะไรสักอย่าง ที่จริงเรารู้จักกันมาก่อนแล้วตอนที่ผมทำปริญญาโทอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ตอนนั้นเขากำลังทำปริญญาเอก”

ไม่มีคำตอบนอกจากรอยยิ้มอ่อนรับรู้ ชายหนุ่มจึงบอกเล่าต่อไปว่า

“คุณเผด็จไปอยู่อเมริกานานมากจนแทบจะกลายเป็นคนของที่นี่ไปแล้ว พอจบมอปลายเขาก็ไปเรียนมหาวิทยาลัยแล้วเรียนต่อไปเรื่อยๆ จนได้ปริญญาเอกแต่ก็ยังไมยอมกลับมาอยู่เมืองไทย”

ปันรสีพูดเสียงขึ้นที่พยายามฝืนให้แจ่มใส “เคยได้ยินว่าเขาไม่ชอบงานที่พ่อทำ เกลียดการแข่งขันห้าห้าของวงการนี้คะ”

“ครับ แต่นั่นเป็นเรื่องรองนะครับ เรื่องหลักก็คือเขามีครอบครัวอยู่ที่นั่น จะยังไงเมียหม่อมก็คงไม่ยอมมาอยู่ให้ลูกโตในเมืองไทยแน่ๆ”

หญิงสาวถึงกับนิ่งอึ้งไป เสียงถามแหบแห้ง

“คุณเผด็จมีครอบครัวแล้วหรือคะ ส้มไม่เคยรู้มาก่อนเลย”

ธนุสตอบเจือหัวเราะ “ผู้หญิงเป็นลูกสาวมหาเศรษฐี เท่าที่ผมรู้เขามีลูกด้วยกันสองคนแล้วครับ”

ภาพที่เคยพรมัวกลับชัดเจนขึ้นทันที

ปันรสีเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดเผด็จจึงรับรักเธอไม่ได้.....